

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců
Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., ve věci

žalobkyně: **obec S.**
sídlem S., M.
zastoupena advokátem JUDr. Ladislavem Kovárem,
sídlem Hlavní 195, 250 64 Měšice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti: **V. Ch.**
bytem Z. S., P.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2016, sp. zn. X, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2016, sp. zn. X, č. j. X, a rozhodnutí
Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav ze dne 15. 6. 2015, sp. zn. X,
č. j. X, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni
na náhradu nákladů řízení částku 12 228 Kč k rukám jejího zástupce,
JUDr. Ladislava Kovára.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č.
150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“),
podanou osobně dne 29. 3. 2016, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14.
1. 2016, sp. zn. SZ X, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl

její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odboru stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 15. 6. 2015, sp. zn. X, č. j. X, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad rozhodl na žádost osoby zúčastněné na řízení a jejího bratra o umístění stavby pastevního oplocení na pozemcích p. č. X, X, X, X, X, X, X a x v k. ú. a obci S..

2. Žalobkyně napadenému rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí stavebního úřadu vyčítá, že nerespektuje platný územní plán obce S., neboť umísťované oplocení v délce minimálně 500 až 600 m se protíná s účelovou komunikací (hospodářskou cestou) a s místní komunikací (zklidněnou obytnou ulicí funkční třídy D1), na nichž je v grafické části územního plánu (výkres dopravy) vyznačena turistická pěší a cyklistická trasa. Přitom čl. 3 písm. e) obecně závazné vyhlášky č. 4/2004 o vyhlášení závazné části Územního plánu obce S. stanovil, že závaznou částí je mj. hlavní výkres a výkres dopravy. Vybudováním pastevního oplocení tak vznikne pevná překážka, která ve zřejmém rozporu s veřejným zájmem znemožní využívání těchto komunikací za účelem stanoveným územním plánem.
3. Žalovaný ani stavební úřad tak podle žalobkyně neposoudili záměr žadatelů z hlediska jeho souladu s požadavky § 90 písm. a) až d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 39/2015 Sb. (dále jen „stavební zákon“) a ve své argumentaci pouze formálně odkázali na to, že záměr posuzovaly dotčené orgány a organizace (mj. na úsecích životního prostředí, lesního a vodního hospodářství) a vydaly k němu souhlasná stanoviska a vyjádření. Tím svá rozhodnutí zatížili nepřezkoumatelností, neboť správní orgán je povinen se vypořádat s každou námitkou zvlášť a musí uvést, jakými postupy a správními úvahami se řídil.
4. Napadené rozhodnutí podle žalobkyně ve svém důsledku navozuje protiprávní stav, neboť správní orgány porušily ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 12. 11. 2015 Sb. (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), které rozhodování o úpravě či omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci (a tím spíše o jeho absolutním znemožnění) svěruje silničnímu správnímu úřadu, jímž je obecní úřad žalobkyně. Z písemného upozornění bratra osoby zúčastněné na řízení datovaného dne 17. 2. 2016, které žalobkyně k žalobě přikládá, je přitom podle ní zřejmé, že žadatelé hodlají neprodleně účelovou komunikaci uzavřít. Takové omezení lze ovšem povolit teprve tehdy, je-li to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů vlastníka, který takový návrh vznesl. K odpovídajícímu postupu ovšem podle žalobkyně nepochybně nedošlo.
5. Žalovaný ve vyjádření především zdůraznil, že odpovídající námitka protnutí stavby s komunikacemi nebyla v odvolacím řízení uplatněna. Žalovaný souhlasí, že územní plán je opatřením obecné povahy, s nímž musí být podle § 90 stavebního zákona navrhovaný záměr v souladu, a poukazuje na str. 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se zabýval obsahem územního plánu žalobkyně a kde poukázal na vyznačení významné pěší a cyklistické trasy na rozhraní pozemků p. č. X a p. č. X, X a X s tím, že je třeba s touto trasou počítat a zajistit její obnovu, údržbu a funkčnost. Žalovaný proto nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a má za to, že jeho soulad s územně plánovací dokumentací byl zvážen.
6. Pokud se žaloba dovolává písemného upozornění ze dne 17. 2. 2016, z něj žalovaný nemohl vycházet, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno již dne 14. 1. 2016. Na

str. 6 napadeného rozhodnutí nicméně bylo uvedeno, že nové komunikace pro pěší a cyklisty, s nimiž počítá územní plán, nesmí být umístovaným záměrem dotčeny. Žalovaný tedy nepovažuje žalobu za důvodnou a navrhuje její zamítnutí.

7. Osoba zúčastněná na řízení pouze konstatovala, že považuje napadené rozhodnutí za věcně správné, a proto navrhla zamítnutí žaloby.
8. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 11. 3. 2015 obdržel stavební úřad žádost osoby zúčastněné na řízení a jeho bratra o umístění stavby pastevního oplocení pozemků p. č. X, X, X, X, X, X, X a X v k. ú. a obci S. (v žádosti jsou zmocněnkyní žadatelů škrtnuty další původně uváděné pozemky p. č. X, X, X a X, k nimž se některé z podkladů taktéž vyjadřují). K žádosti byla doložena projektová dokumentace zpracovaná Ing. K. T. datovaná „08.2013“ (která ovšem není ověřena razítkem stavebního úřadu), z jejíž technické zprávy se podává, že se předpokládá umístění jednak dřevěného oplocení z dřevěných sloupků ve vzdálenosti 4 až 5 metrů od sebe spojených čtyřmi vodorovnými prkny šířky 15 cm v rozstupech po 15 cm nebo alternativně tyčevinou (výška oplocení 1,2 m) a jednak elektrického ohradníku, sestávajícího ze shodných dřevěných sloupků spojených třemi řadami nízkonapěťového vedení (výška oplocení 0,9 m). Podle situačního zákresu bude dřevěné oplocení situováno v západní části přiléhající k zastavěnému území obce na hranici pozemku p. č. X s pozemky p. č. X a X, pozemku p. č. X s pozemkem p. č. X, pozemku p. č. X s pozemky p. č. X a X, pozemku p. č. X s pozemky p. č. X, X, X a X (u pozemku p. č. X se počítá s brankou šíře 1,2 m; u pozemku p. č. X s vraty šíře 4,5 m), pozemku p. č. X s pozemkem p. č. X a konečně na hranici pozemku p. č. X s pozemky p. č. X (zde mají být umístěna dvojce vrata šíře 4,5 m a jedna vrátka šíře 0,8 m), X a z malé části i X. Elektrický ohradník pak má být umístěn v nezastavěném území na převážné části hranice pozemku p. č. X s pozemkem p. č. X, a s pozemky p. č. X (zde mají být umístěna vrata šíře 4 m) a X, a dále na hranici pozemků p. č. X (dnes zčásti p. č. X; zde se na jižním konci počítá s vraty šíře 4 m) a p. č. X (dnes p. č. X; zde se počítá též s vraty šíře 4 m). K napojení na infrastrukturu souhrnná technická zpráva uvádí, že na napojení na stávající dopravní a technickou infrastrukturu se nic nezmění, přístupové komunikace na západní straně rybníka budou v rámci oplocení opatřeny uzavíratelnými vraty a brankami. V projektové dokumentaci není žádná zmínka o tom, že by vrata či branky měly být uzamykány, nicméně není to ani vyloučeno.
9. K žádosti byla přiložena i obsáhlá složka s množstvím stanovisek a vyjádření dotčených orgánů (zejména z oblasti ochrany životního prostředí) a vlastníků technické infrastruktury. Mezi těmito vyjádřeními je i vyjádření starosty žalobkyně ze dne 18. 12. 2013 poukazující na (nijak nespecifikovaný) rozpor záměru s územním plánem obce s tím, že žalobkyní bude dán souhlas pouze s omezeným oplocením rybníka k vytvoření pastviny, tj. s vyloučením oplocení na levé straně rybníka – k vyjádření připojený zákres vyjadřuje nesouhlas s původně navrhovaným oplocením na jižní straně rybníka, tj. na (posléze vyškrtnutých) pozemcích p. č. X a X a nynějším pozemku p. č. X.
10. Dále bylo přiloženo i vyjádření odboru územního rozvoje a památkové péče Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav jako příslušného úřadu územního plánování ze dne 12. 5. 2015, podle nějž má žalobkyně platný územní plán vydaný dne 9. 2. 2004, který v plochách lesa (LE), doprovodné zeleně (DZ) a vodních plochách (VO) obecně oplocení nevylučuje. Dále toto vyjádření poukazuje

územní systém ekologické stability vymezený na oplocovaných plochách a v závěru pak poukazuje na to, že na rozhraní pozemků p. č. X a p. č. X, X a X je územním plánem vyznačena významná pěší a cyklistická trasa, s níž je třeba počítat a zajistit její obnovu, údržbu a funkčnost, neboť územní plán ukládá obnovit a založit nové komunikace pro pěší a cyklisty.

11. V přílohách je volně založena (patrně stavebním úřadem) i dílčí kopie grafické části územního plánu obce, z níž vyplývá, že oplocení má být umístěno na pozemcích zařazených do ploch DZ a LE. Souběžně s východní stranou oplocení se navíc nachází plocha dopravní infrastruktury s vyznačenou cyklostezkou. Při porovnání s katastrální mapou se ukazuje, že takto vyznačená cyklostezka pokračuje z pozemku p. č. X po okraji pozemku p. č. X u hranice s pozemky p. č. X a X a protíná tak dřevěné oplocení v místě, kde je plánováno umístění uzavíratelných vrat šíře 4,5 m, dále pokračuje k hranici s pozemkem p. č. X, kde mají být vrata šíře 4 m, v další části pak nelze s jistotou říci, zda cyklostezka probíhá za plánovaným oplocením elektrickým ohradníkem či uvnitř něj (územní plán nezobrazuje v nezastavěné části obce hranice parcel), nicméně i zde je počítáno s umístěním dvou bran o šíři 4 m, které nepochybně mohou umožňovat vstup komunikace dovnitř ohradníků a zase ven. Další přílohou je dílčí kopie regulativů (blíže neidentifikovaného) územního plánu, jež v čl. X pro neurbanizované území (mimo jiné pro plochy doprovodné zeleně, plochy lesních porostů LE a vodní plochy VO) stanoví jako nepřipustné využití oplocování pozemků s výjimkou I. ochranného pásma vodních zdrojů.
12. Dne 23. 4. 2015 vydal stavební úřad oznámení o zahájení územního řízení a následně proběhlo dne 28. 5. 2015 veřejné ústní jednání, v jehož průběhu řada účastníků (včetně žalobkyně) uplatnila námitky. Žádná z námitek se však netýkala omezení dopravní infrastruktury. Stavební úřad následně vydal dne 15. 6. 2015 územní rozhodnutí, jímž požadovanou stavbu umístil s tím, že bude provedena podle projektové dokumentace vypracované Ing. Karlem Trojanem a případné změny nesmí být provedeny bez předchozího souhlasu stavebního úřadu. Podmínky týkající se dopravní infrastruktury územní rozhodnutí neobsahuje, v odůvodnění pak stavební úřad zmínil, že stavbou nebude dotčena žádná místní komunikace, proto nemůže být zhoršena obslužnost lokality. Umístění stavby je podle stavebního úřadu v souladu se schválenou plánovací dokumentací, neboť je umístována na plochách doprovodné zeleně a vodní ploše, přičemž podle stanoviska odboru územního rozvoje a památkové péče není na těchto plochách obecně územním plánem oplocení vyloučeno.
13. Proti územnímu rozhodnutí se devět účastníků řízení (včetně žalobkyně) odvolalo, odvolací argumentace se však opět otázky kolize oplocení s dopravní infrastrukturou netýkala, nanejvýše byl zcela obecně nebo v jiných souvislostech namítán rozpor záměru s územním plánem obce. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 14. 1. 2016 všechna odvolání zamítl a územní rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí mj. uvedl následující: „*V zájmovém území platný územní plán obce Sluhy určuje plochu lesa LE a doprovodné zeleně DZ, plochu vodní. Oplocení není na těchto plochách územním plánem vyloučeno. (...) Na rozhraní pozemků X a X, X, X v katastrálním území Sluhy, je územním plánem také vyznačena významná pěší a cyklistická trasa. Územní plán ukládá obnovit a založit nové komunikace pro pěší a cyklisty. Je tedy třeba s touto trasou počítat a zajistit její*

obnovu, údržbu a funkčnost.“ Správní spis neobsahuje doklad o doručení napadeného rozhodnutí žalobkyni a potud soud vychází z tvrzení žalobkyně, že jí bylo doručeno dne 2. 2. 2016.

14. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas (podána byla dříve, než uplynuly dva měsíce od vydání napadeného rozhodnutí, proto nebylo nutné prověřovat okamžik jeho doručení žalobkyni), osobou k tomu oprávněnou (rozhodnutí nepochybně zasahuje do právní sféry žalobkyně) a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud proto posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Pro možnost namítat v žalobě nedostatečné zohlednění dopravní infrastruktury vymezené v územním plánu není rozhodná skutečnost, že nikdo z odvolatelů takovou námitku neuplatnil. Předpokladem podání žaloby ve správním soudnictví je pouze vyčerpání opravných prostředků v řízení před správními orgány, tj. v daném případě podání odvolání (přičemž i tato podmínka může odpadnout, bylo-li prvostupňové rozhodnutí změněno napadeným rozhodnutím k odvolání jiného), soudní řád správní však nevyžaduje, aby v odvolacím řízení zazněly argumenty uplatněné v žalobních bodech. V daném případě to nevylučuje ani právní úprava stavebního zákona, která limituje okamžik, do kterého lze nejpozději uplatňovat námitky v územním řízení (§ 89 odst. 1 stavebního zákona), ani právní úprava odvolacího řízení v § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť jednak povinnost zkoumat soulad záměru s územním plánem obce, popř. i s požadavky na veřejnou dopravní infrastrukturu ukládá stavebnímu úřadu i žalovanému přímo zákon [viz § 90 písm. a), popř. d) stavebního zákona], a jednak obecně formulovaný argument nesouladu s územním plánem obce v obou stupních řízení zazněl, tudíž i z toho důvodu se měly správní orgány existencí případného nesouladu alespoň povšechně zabývat. Soud se tedy musí takovým žalobním bodem zabývat, přičemž jediným důsledkem toho, že explicitně v odvolacím řízení nezazněl, je skutečnost, že nelze napadenému rozhodnutí vyčítat, pokud by se dané otázky podrobněji nevěnovalo a svůj závěr o souladu s územním plánem vyjádřilo jen paušálním konstatováním. Požadavky na přezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy nutno v takové situaci mírnit.
16. Napadené rozhodnutí se nicméně souladem záměru s územním plánem obce zjevně zabývalo a dokonce žalovaný sám na potenciální kolizi s vymezenou dopravní infrastrukturou upozornil a v odůvodnění svého rozhodnutí zmínit potřebu zajistit obnovu, údržbu a funkčnost stávající a plánované dopravní infrastruktury pro cyklisty a pěší. Vzhledem k tomu, že závazný je však pouze výrok správního rozhodnutí a jeho odůvodnění se může projevit v rozsahu této vázanosti jen tam, kde se ve výrokové části rozhodnutí skutečně odráží (např. napomáhá-li jednoznačně vymezit smysl ne zcela jednoznačné formulace výroku či rozsah případů, na něž má výrok dopadat), je třeba se zabývat otázkou, zda citovanou formulací v odůvodnění napadeného rozhodnutí je dáno požadavku na soulad umísťovaného záměru s územně plánovací dokumentací za dost. Soud dospěl k závěru, že ano.
17. Samotné územní rozhodnutí, jehož výrokovou část napadené rozhodnutí

žádným způsobem nezměnilo, výslovně nutnost zajištění koexistence pastevního oplocení s plánovanou komunikací pro pěší a cyklisty neuvádí. Nelze však přehlédnout, že na základě podmínky č. X územního rozhodnutí, která vyžaduje provedení stavby v souladu s předloženou projektovou dokumentací, se součástí výroku rozhodnutí stala i tato samotná projektová dokumentace (odchylky od ní by musel povolit stavební úřad). Z projektové dokumentace přitom plyne, že umísťované pastevní oplocení bude obsahovat uzavíratelná vrata, a to právě na rozhraní pozemků p. č. X, X a X a i dále v místech, kudy lze (v mezích měřítka grafické dokumentace územního plánu) předpokládat vedení plánovaných komunikací. V situaci, kdy umísťované oplocení zjevně umožňuje v místech plánované komunikace průchod, lze mít za to, že tento záměr je s územním plánem v souladu. Právě zmínka v odůvodnění napadeného rozhodnutí pak může působit jako jednoznačné interpretační vodítko v tom směru, že vrata na trase komunikace pro pěší a cyklisty v územním rozhodnutím povoleném oplocení musí být veřejně přístupná, tj. nemají být zamykána, nemá-li se stavba dostat do rozporu s územním rozhodnutím. Soud tedy nemá za to, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné nebo v rozporu s územním plánem, pokud jde o závazně vymezenou dopravní infrastrukturu. Zbývá tak vyřešit namítaný zásah do pravomoci žalobkyně jakožto silničního správního orgánu.

18. Podle § 29 zákona o pozemních komunikacích mohou být na vozovkách, dopravních ostrůvcích a krajnicích dálnice, silnice a místní komunikace umístěny pouze dopravní značky a zařízení kromě zábradlí, zrcadel a hlásek; ostatní předměty tvoří pevnou překážku (odst. 1). Pevnou překážku lze umístit na pozemní komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem dotčené pozemní komunikace a se souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici a rychlostní silnici, v ostatních případech se souhlasem příslušného orgánu Policie České republiky. Povolení lze vydat pouze za předpokladu, že nebude ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu a že žadatel o vydání povolení zajistí na svůj náklad všechna potřebná opatření (odst. 2).
19. Podle § 40 odst. 5 písm. c) zákona o pozemních komunikacích obce vykonávají působnost silničního správního úřadu ve věcech místních komunikací a veřejně přístupných účelových komunikací.
20. Podle § 7 odst. 1 věty druhé zákona o pozemních komunikacích příslušný silniční správní úřad může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka.
21. Podle § 40 odst. 4 písm. d) zákona o pozemních komunikacích obecní úřady obcí s rozšířenou působností uplatňují stanovisko k územním plánům a regulačním plánům a závazné stanovisko v územním řízení, pokud není příslušné Ministerstvo dopravy nebo krajský úřad.
22. Podle § 44 odst. 1 věty druhé zákona o pozemních komunikacích jsou souhlasy a stanoviska vydávána podle tohoto zákona jako podklad pro rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu nebo územní souhlas anebo ohlášení stavby závazným stanoviskem podle správního řádu a nejsou samostatným rozhodnutím ve správním řízení.
23. Z hlediska citovaných ustanovení zákona o pozemních komunikacích je

třeba předně konstatovat, že s ohledem na podobu umístěného oplocení, které v místech protnutí s územním plánem vymežovanou komunikací (jde o místní a v další části účelovou komunikaci) má být opatřeno branami umožňujícími průchod a průjezd oplocením, se nabízí kolize nejen z hlediska ustanovení § 7 odst. 1 věty druhé zákona o pozemních komunikacích, ale i z hlediska § 29 odst. 2 téhož zákona, neboť namítaná komunikace má v různých úsecích i podle tvrzení žalobkyně různou povahu – nejprve jde o místní komunikaci, v další části pak o komunikaci účelovou. Pro obě varianty je však společné to, že zákon o pozemních komunikacích, a stejně tak ani stavební zákon nestanoví, že by územní rozhodnutí či jiné rozhodnutí či opatření podle stavebního zákona, jehož důsledkem je omezení provozu na pozemní komunikaci, bylo možno vydat jen za podmínky doložení předchozího povolení vydaného podle § 7 odst. 1 nebo § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích obcí (zde žalobkyní) v pozici silničního správního úřadu podle § 40 odst. 5 písm. c) téhož zákona. Na druhou stranu to však též znamená, že vydané územní rozhodnutí osobu zúčastněnou na řízení ještě neopravňuje k realizaci oplocení (bran) v místě křížení s místní, popř. účelovou komunikací. Protože uzavíratelné brány představují úpravu veřejného přístupu na účelovou komunikaci, resp. překážku provozu na místní komunikaci, k jejich realizaci je možné přikročit teprve na základě získání souhlasů od příslušného silničního správního úřadu (tím se s účinností od 31. 12. 2015 stal ve vztahu k veřejně přístupným účelovým komunikacím obecní úřad obce s rozšířenou působností; ve vztahu k místním komunikacím je věcná příslušnost žalobkyně zachována). Lze tedy konstatovat, že v tomto směru jsou obě právní úpravy relativně nezávislé (srov. např. závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 20. 3. 2014, č. j. X).

24. Zohlednění veřejného zájmu chráněného zákonem o pozemních komunikacích v řízeních a postupech vedených podle stavebního zákona se ve skutečnosti děje prostřednictvím závazných stanovisek, které vydávají ve smyslu § 44 odst. 1 ve spojení s § 40 odst. 4 písm. d) zákona o pozemních komunikacích obecní úřady obcí s rozšířenou působností, a to právě ve vztahu k vlivům stavby na místní a účelové komunikace. Případné pochybení namítané žalobkyní v druhé části uplatněných žalobních bodů je proto třeba zkoumat (v souladu se zásadou *iura novit curia*) nikoliv z hlediska toho, zda bylo předloženo povolení žalobkyně s umístěním uzavíratelných vrat na trase místní a účelové komunikace (ten nutný nebyl), nýbrž z hlediska toho, zda stavební úřad, resp. žalovaný v řízení zajistili závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností (zde Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav) a zda rozhodli v souladu s ním.
25. V tomto směru přitom z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností (z hlediska aktuálního členění Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav by mělo jít o stanovisko odboru dopravy) nebylo předloženo ani žadateli, ani si je nevyžádal stavební úřad či žalovaný. Samotná skutečnost, že se k záměru vyjádřila dne 18. 12. 2013 žalobkyně (nesouhlasně s tím, že souhlas ale připustila s oplocením v rozsahu, v němž bylo nakonec územním rozhodnutím umístěno), v této souvislosti není podstatná, neboť i kdyby snad mělo být toto vyjádření považováno za vyjádření silničního správního úřadu (což svým obsahem není), nejednalo by se o stanovisko příslušného silničního správního úřadu, jímž je podle § 40 odst. 4 písm.

d) zákona o pozemních komunikacích pouze obecní úřad obce s rozšířenou působností. Tímto závazným stanoviskem konečně není ani vyjádření odboru územního rozvoje a památkové péče Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav jako příslušného úřadu územního plánování ze dne 12. 5. 2015. Byť je vydáno Městským úřadem Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, tj. místně příslušným obecním úřadem obce s rozšířenou působností, nebyl v něm posuzován veřejný zájem chráněný zákonem o pozemních komunikacích, nýbrž pouze soulad záměru s územním plánem. Pouze z tohoto důvodu se vyjádření zmiňuje o existenci plánované dopravní infrastruktury pro cyklisty a pěší, nijak blíže však neřeší (nestanoví podmínky pro) zajištění veřejné přístupnosti existující pozemní komunikace.

26. Napadené rozhodnutí tudíž skutečně postrádá nezbytné podklady z hlediska posouzení vlivu záměru na místní a veřejně přístupné účelové komunikace v obci (závazné stanovisko příslušného silničního správního úřadu), což ve svém důsledku znemožňuje i zhodnocení otázky, zda zájmy chráněné tímto závazným stanoviskem byly při vydání napadeného rozhodnutí respektovány.
27. Chybějící závazné stanovisko má za následek nedostatečné zjištění skutkového stavu rozhodného pro vydání napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], současně přitom představuje i podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mohlo mít ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jedná se o vady, které odůvodňují zrušení napadeného rozhodnutí i bez jednání. Shodnou vadou přitom netrpí jen napadené rozhodnutí, ale i územní rozhodnutí vydané stavebním úřadem. V dané situaci proto soud vedle napadeného rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí stavebního úřadu.
28. V dalším řízení bude na stavebním úřadu, aby si jednoznačně ujasnil průběh existující místní a účelové komunikace a to, zda se eventuálně neprotíná s umísťovaným oplocením (a pokud ano, zda v místě, kde mají být lokalizovány vrata oplocení). Dále bude třeba vyžádat závazné stanovisko příslušného silničního správního úřadu, zda je umístění oplocení přetínajícího místní komunikaci (u hranice pozemku p. č. X je tato kolize evidentní), popř. veřejně přístupnou účelovou komunikaci s uzavíratelnými vraty možné a za jakých podmínek. Je třeba také zvážit, zda by v dané situaci neměl být osloven i dotčený orgán na úseku provozu na pozemních komunikacích, který by danou otázku zhodnotil též z hledisek daných zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Teprve na základě znalosti těchto otázek bude možné žádost projednat a rozhodnout o ní v souladu s požadavky dotčených orgánů.
29. Nad rámec žalobních bodů pak soud upozorňuje žalovaného a stavební úřad na to, že blíže neidentifikované regulativy územního plánu, které jsou volně založeny ve správním spise – soud může jen předpokládat, že se týkají právě územního plánu žalobkyně – pro plochy doprovodné zeleně, plochy lesa i vodní plochy stanoví jako nepřipustné využití oplocování pozemků. Pokud by tomu tak skutečně bylo, bylo by vyjádření (pro stavební úřad nezávazné) orgánu územního plánování ze dne 12. 5. 2015 o obecné přípustnosti umísťování oplocení zjevně nesprávné a správní orgány by z toho musely vyvodit odpovídající důsledky.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud druhým výrokem tohoto rozsudku

podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalobkyni soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 228 Kč, kterou tvoří odměna za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a dvě paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, k čemuž byla podle § 57 odst. 2 s. ř. s. přičtena náhrada za DPH ve výši 21 % z předchozích částek, tj. 1 428 Kč a zaplacené soudní poplatky v celkové výši 4 000 Kč (v případě poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku na základě přiměřené aplikace § 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů).

31. Posledním výrokem soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s. o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení. Vzhledem k tomu, že jí soud žádnou procesní povinnost neukládal a že neshledal ani důvody pro přiznání náhrady nákladů řízení z důvodů hodných zvláštního zřetele, náhrada jí nepřísluší.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. února 2018

Olga Stránská v. r.
předsedkyně senátu